

ELÄMÄN NÄKEMYKSIÄ

Pekka Ervastian esitelmä 29.4.1928

Elämän näkemyksiä on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ja tarkoituksemme on jatkaa sitä gnostilaista esitystä Jeesusken näkemyksistä ihmiselämän suhteen, joista jo parina kertana olemme koettaneet vähän tehdä selkoa, niistä näkemyksistä, jotka viittaavat tavallaan tulevaisuuteen, vaikka ne paljastavat meille elämää semmoisenaan kuin se todellisuudessa on ja niistä luonnonvoimista, jotka tällä hetkellä ja aina vaikuttavat ihmisen elämään. Nämä näkemykset perustuvat siihen, kuten muistamme, että tässä meidänkin inhimillisessä elämässämme, niin kuin kaikessa elämässä, vaikuttaa 3 suurta kosmista voimaa, Jumalan kolmiyhteyden kolme suurta voimaa. Nämä voimat ovat kristinuskossa nimeltä: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Näitä voimia kuvasimme toisillakin nimillä, kuten olemme sanoneet: vapaus, rakkaus ja totuus. Nyt noissa Jeesusken näkemyksissä nämä suuret kosmiset voimat vaikuttavat vuoroin ihmisenkin elämään sillä tavalla, että voimme jakaa ihmiselämän jaksoihin, joissa kussakin määrätty kosminen voima on etualalla.

Kaikki tietysti vaikuttavat aina, koska ne muodostavat kolmiyhteyden, kolminaisuuden, mutta yksi niistä on etualalla. Näemme, että tämä vuorottaisuus, tämä kosmisten voimien peräkkäinen toiminta kulkee tuossa järjestyksessä: Pyhä Henki, Poika ja Isä, siis meidän kannaltamme aivan kuin alhaalta ylös tai toisin sanoen: Isä, Pyhä Henki, Poika. Me näemme kun koetamme tarkastaa ihmisen elämää, että tätä elämä jakautuu jaksoihin sillä tavalla, että ensimmäinen jakso eli lapsuus kuuluu Isän voimien merkeissä, vapauden merkissä. Toinen jakso eli nuoruus taas kuuluu Pyhän Hengen eli totuuden merkissä, järjen merkissä. Kolmas jakso eli miehuus kuuluu Pojan eli rakkauden merkissä. Nyt on tietysti huomattava, että nämä jaksot eivät ole

yksinäisiä niin sanoaksemme, vaan näitä jaksoja on suurempia ja pienempiä. Tulemme myöhemmin vielä tänään puhumaan suuresta jaksosta, mutta huomaamme, olemme jo puhuneet siitä, huomaamme varsinkin miehuuden ijässä, että siinä on pienempiäkin jaksoja, joissa aivan selvästi nuo toisetkin kosmilliset voimat vaikuttavat vuorotellen. Miehuus kulkee, niin kuin viime kerrallakin koetimme laajemmin esittää, Pojan eli rakkauden voimien merkeissä. Mutta silti näemme selvästi juuri miehuusijässä, kuinka vaikuttavat toisetkin kosmilliset voimat, kuinka niiden pitäisi ihmiseenkin vaikuttaa järjestyksessä juuri siitä syystä, että miehuuselämässä, eli siis miehen ja naisen elämässä, silloin kun he ovat tuossa miehuusijässä, niinkuin sanomme, heidän elämäänsä astuu uusi tekijä myöskin näyttämölle, nim. kolmas ihminen. Miehuus eli rakkauselämässä tulee nim. kysymykseen perhe ja lapset. Nämä lapsethan ovat kolmas olento, se kolmas ihminen, joka asettuu näiden kahden elämään. Jos ihminen on aivan yksin, jos on yksilöitä, jotka elävät aivan yksin, niin heidän pitää miehuutensa aikana erikoisesti pitää kiinni tuosta rakkauselämästä, mutta toisessa merkityksessä silloin Pojan voimasta. Mutta kun kaksi liittyy yhteen, niin silloin tulee kolmas ihminen heidän luoksensa, silloin kolmaskin sekaantuu heidän karmaansa, heidän elämäntehtäviinsä. Tämä kolmas tuo silloin mukanaan vaatimuksen näillekin kahdelle, että heidän elämäänsä täytyy nyt päästä vaikuttamaan nuo toiset kosmilliset voimat omassa järjestyksessään. Jo toissa sunnuntaina viitattiin siihen, että kun mies ja nainen, jotka viettävät elämäänsä suuresti katsoen juuri Pojan merkeissä, rakkauden merkeissä, kun he kohtaavat toisensa ja tahtovat luoda perheen, niin tämä kohtaaminen tapahtuu Isän merkeissä, se on lapsi, joka silloin vaatii tuota Isän voimaa, vapauden voimaa, vapauden luovaa voimaa, joka merkitsee näiden kahden kontrahentin suhteen, että he eivät itse saa toimia mielivaltaisesti ja että heidän pitäisi olla varuillaan siitä, että heidän elämänsä johtajana ei saa olla mikään heidän oma himonsa, vaan että heidän pitää elää vapaudessa ja

rakkaus toisen olennon puolelta täytyy tulla heidän luokseen Isän vapaudessa. Se tulee silloin karman käskystä, se tulee silloin Isän lähettämänä. Silloin heidän avioliittonsa solmitaan taivaissa, niinkuin sanotaan. Kun he eivät ole itse kulkeneet ympäri katselemassa, mistä he saisivat toverin itselleen, vaan kun he pitävät huolta siitä, että jos he tahtovat perhettä muodostaa ja toista yksilöä rakastaa, täytyy heidän odottaa ja hillitä itseään ja olla puhtaita niinkauan kun Jumala eli karma tuo heidän luoksensa sen ihmisen, jota he saavat rakastaa. Silloin nimittäin lapsi tuo tuon toisen heidän luoksensa, silloin tämä suvun jatkaminen ei ole leikin asia eikä se tapahdu minun tai sinun onnesi takia. Onni on meissä itsessämme eikä meidän pitää ajatella, että onni tulee sillä tavalla, että me kaksi menemme yhteen ja perustamme kodin. Onnettomuus tulee juuri sillä tavalla. Onni riippuu meistä itsestämme. Jos me tahdomme perustaa kodin, rakastaa toista ihmistä ja suurentaa sukukuntaa, niin tämä kaikki tapahtuu lapsen kautta. Tulee lapsi, joka tuo heidät yhteen ja silloin, — minä en puhu siitä, että kaksi ihmistä voivat olla tovereita ja muodostaa avioliiton ilman, että heillä on lapsia, minä en nyt kaikkiin kysymyksiin sekaannu, mutta jos on ihmisen mielessä tuo, että hän tahtoo muodostaa perheen ja jatkaa sukua, niin hänen pitää muistaa, että tämä tapahtuu lapsen takia. Silloin se lapsi tuo hänelle sen kumppanin, joka on tuleva lapsen isäksi tai äidiksi, lapsi, lapsen karma, lapsen enkeli, sama miten tahdomme selittää tuota. Emme tarvitse ajatella, että lapsi taivaista lähtee valitsemaan itsetietoisesti, mutta meidän pitää ymmärtää, että lasta ohjaa silloin karman määräämät enkeliolennot oikeiden vanhempien luo. Me ihmiset hyvin paljon sekaannumme näkymättömien voimien työhön omien himojemme kautta ja sentähden olisi niin tärkeätä, että ymmärtäisimme elää, niinkuin Jeesus näkemyksissään sitä ymmärsi ja tahtoi meille selittää, että me itse niin itsetietoisesti kuin mahdollista voisimme mukautua elämänjärjestyksen mukaan. Sehän on tarkoituksemme ja siinä me osaamme elää

oikein, jos me tiedämme, mikä voima kulloinkin vaikuttaa elämässä. Siis tuo rakastuminen ja yhteen meneminen on tapahtuva Isän merkeissä ja Isän vapaudessa. Sitä seuraa itse lapsen luominen eli lapsen siittäminen, joka taas tapahtuu Pyhän Hengen eli totuuden merkeissä, niinkuin toissa sunnuntaina selitettiin. Ja sitten taas seuraa lapsen olo äidin kohdussa, joka tapahtuu lapsen kannalta Pojan eli rakkauden merkeissä ja siinä erikoisesti huomautamme siitä, että sillä ajalla, sen ajan kestäessä, jolloin äiti kantaa lasta, hänen täytyy saada elää rakkaudessa eli Pojan merkeissä. T. s. miehen eli isän täytyy silloin, jos hän tahtoo noudattaa elämän lakia ympäröidä äitiä erikoisesti rakkaudella, kaikella kauneudella, hienotunteisuudella, hellyydellä ja ystävyydellä, eikä suinkaan lähestyä häntä himomielin ja väsyä hänen mahdollisiin oikkuihinsa. Hänen täytyy muistaa, että äiti on pyhässä tilassa ja kantaa nyt jumalallista lasta kohdussaan. Sitten kun lapsi syntyy maailmaan, niin lapselle alkaa elämä Isän merkissä. Vanhemmat luonnollisesti yhä jatkavat suurin piirtein elämäänsä rakkauden eli Pojan merkissä, koska miehuus on siinä. Kun sitten miehuus on kulunut loppuun, alkaa ihmiselle uusi ajanjakso, jota me voimme sanoa vanhuudeksi. Tällaiset nimet ovat mielivaltaisia, mutta miksi emme käyttäisi niitä. Silloin alkaa n. s. vanhuus ja silloin siis alkaa taas Isän merkissä eläminen, Isän eli vapauden merkin voima alkaa vaikuttaa. Vanhuus alkaa t. s. silloin, kun Isän kosmillinen voima, vapauden, tahdon kosmillinen voima pääsee vaikuttamaan ihmiseen. Mitä se vaikuttaa silloin tuohon ihmiseen. Se vaikuttaa sen, että ihminen, niinkuin meidän on tapana sanoa, tulee uudestaan lapseksi, t. s. että ihminen viisastuu, että uusi ihminen syntyy taasen. Siis tulee semmoinen aika, että ihmisellä lakkaa kaikki sukupuolielämä. Sehän on yksi selvä merkki. Sukupuolielämä vaikuttaa ihmisessä miehuuden aikana ja kun se lakkaa, se voi tapahtua luonnostaan, mutta tässä näkemyksessä se tulee silloin, kun ihminen tuntee, että hänen sukupuolielämänsä loppuu ja hän itse tahtoo, että se loppuu, hän

on sen voittanut nyt ja silloin hänelle alkaa vanhuus. Tämä merkitsee, että hän on saavuttanut takaisin lapsuuden ja hän on saavuttanut takaisin tuommoisen viattoman himottoman tilan, puoleksi tunteista vapaan tilan, persoonallisista tunteista vapaan tilan, jossa lapsikin elää. Sen tunnusmerkkinä on viattomuus ja puhtaus. Ei ole ihmisellä enää silloin semmoisia unelmia, haaveita ja vaatimuksia, jollaisia hänellä on miehuuden iässä. Nyt hän ei pyydä muuta kuin saada olla viisas ja selvä. Jos ajattelempa, miten on nykyaikana ihmiskunnassa, niin minusta tuntuu, ettemme osaa panna arvoa vanhuudelle, me emme näe mitään vanhuutta oikeastaan nykyaikana. Siitähän sen näkee, että kaikki pyrkivät olemaan kovin nuoren näköisiä. He maalavat itseään ja pyrkivät olemaan niin nuoria. Mutta ehkä se riippuu osaksi siitä, että niin harvat ihmiset uskovat vanhuuteen. He katsovat ainoastaan ruumistamme ja näkevät, että ruumis alkaa tulla ryppyiseksi, alkaa kutistua ja käydä koukkuseksi. He näkevät, että muisti huononee, havaintokyky huononee ja ihminen on alaspäin menemässä. Hän ei ole sama itsetietoinen ihminen kuin hän oli miehuudessaan, vaan kaikki alkaa mennä väärään suuntaan. Tuollaiset ihmiset näkevät vanhuudessa jotain höperryttä eivätkä näe vanhuudessa mitään viisautta, vaan että vanha ihminen on vähän tyhmä ja vaivaksi toisille. Ikävä on olla vanha nykyaikana. Mutta jos katselemme taaksepäin, noin sata vuotta taaksepäin, niin ainakin luulen, että maaseudulla ja miksei kaupungeissakin oli ihan toinen käsitys vanhuudesta. Silloin vanhuus oli arvokasta. Silloin ihminen oli saavuttanut jotain, hän oli vähän niinkuin lapsi kyllä, mutta hän oli viisas ja osasi neuvoa, hän oli rauhallinen eikä mistään suuttunut eikä loukkaantunut. Kaikki oli suurta rauhaa vanhuksessa ja sentähden häntä niin mielellään kuunneltiin ja oli niin luonnollista kumartaa hänen edessään. Nyt me elämme murroskaudessa ja kaikki arvot ovat epäselviä, mutta luonnollisesti meidän täytyy päästä takaisin tuohon, että vanhuutta pidetään kunniassa ja vanhuus itsessään on kunnioitettava, niin että vanhukset itse alkavat tuntea, että

heidänkin kannattaa elää, että he eivät ole turhia olemassa täällä maan päällä. Monethan ajattelevat näin: Mehän olemme nyt ihan turhia olentoja, olemme tulleet vanhoiksi ja höperöiksi, kunhan pääsisimme johonkin kunnalliskotiin viettämään viimeisiä päiviämme ettemme tarvitsisi kuolla maantienojaan. Sillä tavalla monet, monet ihmiset ajattelevat. Mutta sillä tavalla ei saisi ollenkaan olla. Meidän pitäisi päästä siihen takaisin, että kunnioitamme vanhuutta, sillä vanhuus on itsessään pyhää, ja silloinhan nämä ihmiset saavat tuntea ja uskoa omaan elämäntehtäväänsä ja siihen, että ovat viisaampia. Silloinhan heidän järkensäkin on enemmän mukana sanoissa, puheissa, esiintymisessä ja voivat olla toisille opetuksiksi. Tietysti on jaloja vanhuksia, joita täytyy kunnioittaa, mutta tämä on yleinen vaikutelma, joka minulla on tästä nykyajasta. Vanhuus on niin merkillinen aika tässä Jeesuksen elämännäkemyksessä, että koska Isän voima taas vaikuttaa ja synnyttää kuin uuden ihmisen, synnyttää lapsen uudestaan, niin vanhuus voi olla itseasiassa Kristus-lapsen syntymistä. Vanhuus on oikeastaan sitä, että ihminen saavuttaisi pitkän elämäntyönsä jälkeen, kun hän on etsinyt nuoruudessaan totuutta, miehuudessaan kehittänyt itseään, ensimmäisen suuren henkisen kokemuksensa, vihkimyksensä. Vanhuus on juuri sitä, että uusi ihminen, uusi lapsi syntyisi, Kristus syntyisi ihmisessä. Kun me määrittelemme tällä tavalla vanhuutta ja kun me määrittelemme tällä tavalla miehuutta ja nuoruutta, niin me myöskin ymmärrämme, että me joka yksilön suhteen saatamme jakaa hänen elämänsä pitkiin ajanjaksoihin. Voihan tapahtua, kun me olemme erilailla kehittyneitä, että ihminen syntyy tänne ja elää semmoisessa ijässä, jota me nimitämme nuoruudeksi, elää läpi sekä lapsuuden, nuoruuden, että miehuuden ja saavuttaa vanhuuden ja saavuttaa vihkimisen jo verrattain nuorena ja silloin hänessä on uusi ihminen ja tämä uusi ihminen alkaa kehittyä ja kasvaa. Näitä yksilöitä saattaa olla, mutta tietysti meidän aikanamme, jolloin ei ole saavutettu sitä mitä Jeesus näkemyksissään tahtoo, esiintyy poikkeuksia, mutta

yleinen sääntö on, että me voimme jakaa elämämme noihin pitkiin ajanjaksoihin. Me huomaamme, ettemme edes osaa elää näiden kosmillisten voimien turvissa, vaan loukkaamme niitä ja asetamme omat himomme ja halumme niitä sekoittamaan. Ensimmäinen saavutus olisi, että me saavuttaisimme sen, minkä Jeesus näissä näkemyksissään on meille näyttänyt. Silloin kuluisi meidän lapsuutemme, nuoruutemme ja miehuutemme niin kuin olemme koettaneet tässä kuvata ja meidän vanhuutemme olisi silloin elämistä tuon uuden ihmisen, Kristus-lapsen merkeissä. Se olisi silloin vain ensimmäinen vanhuus, sillä tässä on useampia etappeja. Jos elämme kylliksi kauan, niin meidän ei tarvitse rajoittua siihen, että uusi lapsi on meissä syntynyt, vaan me voimme jatkaa eteenpäin ja siis Isän kaudesta astua Pyhän Hengen kauteen, uuteen nuoruuteen. Silloin alkaa uusi nuoruus vanhuuden ijässä, jolloin tuo uusi ihminen meissä, Kristus-ihminen meissä etsii totuutta taas niin kuin nuorukainen. Se etsiminen ei ole samanlaista kuin se oli nuorukaisena, tuossa ennen kuvatussa tilassa, vaan se on silloin suorastaan tutkimusta, se on suoraa elämän näkymättömien voimien ja tämän näkyväisenkin tutkimista. Emme osaa vielä tutkia itsetietoisesti toisia maailmoita, elämän sisäisiä salaisuuksia, niin kauan kun me elämme totuudenetsimisen nuoruudessa, niin kuin olemme kuvanneet, ja miehuudessa, vaan vasta sitten kun olemme saavuttaneet vanhuuden ja uuden ihmisen ja elämme lapsen viattomuudessa, vasta silloin voimme ruveta tutkimaan elämän salaisuuksia todella itsetietoisesti. Silloin meillä on järkeä ja silloin meillä on tiedemiehen silmä ja silloin me voimme katsella elämää ja kuolemaa silmästä silmään, pakottaa elämää ja kuolemaa paljastamaan meille salaisuutensa, näyttämään meille kuinka asiat todella ovat. Semmoisen nuoruuden jälkeen alkaa miehuus ja vanhuus riippuen aivan siitä, kuinka kauan saatamme elää ja kuinka paljon voimme elämässämme kokea. Nämä ovat tuollaisia tulevaisuuden aavistuksia ja näkemyksiä, joita me gnostilaisella tavalla, kun gnosis on meissä elävöitynyt, näemme

ja ymmärrämme juuri Jeesus Kristuksen ajatelleen, Jeesus Kristuksen nähneen.

Mutta kuten sanottu, me voimme nähdä kuinka ihmisyksilöiden elämässä nämä suuret kosmilliset voimat vaikuttavat myöskin laajoilla aloilla, paljon laajemmissa piireissä kuin olemme nyt koettaneet selittää. Voimme nähdä kuinka nuo kosmilliset voimat vaikuttavat itseasiassa kaikkien meidän ihmisyksilöittemme historiassa, siis ihan meidän jälleensyntyvän minuutemme elämässä. Siinä voimme nähdä selvästi näiden kosmillisten voimien perättäisyyden. Tekisi mieleni viitata erääseen seikkaan, erääseen lauseeseen, joka esiintyy eräässä hyvin syvästi gnostilaisessa kirjassa, nimittäin Ilmestyskirjassa. Ilmestyskirjassa, kuten kaikki tiedämme, puhutaan suuresta villipedosta. Monet ovat vaivanneet päätään sillä, mikä tuo villipeto on ja tiedämme, että on löydetty henkilöitä, jotka muka vastaavat tuota villipetoa. Monet ovat pitäneet Napoleon Suurta, Napoleon I:stä tuona Ilmestyskirjan villipetona. Kustaa IV Adolf oli syventynyt Ilmestyskirjaan ja hän oli vakuutettu, että Napoleon oli tuo villipeto. Mutta siinä samassa lauseessa on sana, joka selvittää meille tämän ongelman, ainakin antaa yhden avaimen. Tämä sama lause on tietysti hämärtänyt juuri niitäkin, jotka ovat ajatelleet, että villipeto esittää jotain määrättyä ihmistä. Ilmestyskirjassa sanotaan nimittäin, että villipedon luku on 666 ja se on ihmisen luku. Tämä lisäys: se on ihmisen luku — itseasiassa paljastaa meille salaisuuden. Meidän täytyy muistaa, että Ilmestyskirjassa on semmoista, jota täytyy ymmärtää symbolisesti. Lause — se on ihmisen luku — ei ole semmoinen, jonka pitäisi tarkoittaa jotain määrättyä ihmistä, vaan me voimme ottaa ihan sanallisesti: se on ihmisen luku ja ymmärtää, että se siis tarkoittaa koko ihmistä. 666 kaikkien ihmisten luku, jokaisen ihmisen luku. Muistakaamme, että tällöinen luku se aivan luonnonmukaisesti ymmärretään kabbalistisesti. Kun Kustaa IV Adolf sai tulokseksi, että se on Napoleon Bonaparte tuo villipeto, niin hän oli ottanut Napoleonin nimen kirjainten numeroarvon ja

saanut, että se on 666. Se on siis kabbalistinen luku, mutta koska se on kabbalistinen luku Kreikan ja hebrean kielen mukaan tai sanokaamme Kreikan kielen kirjainten numeroarvon mukaan, niin meidän täytyy ottaa huomioon, että toinen nimi, joka hyvin paljon esiintyy Uudessa Testamentissa ja kristinuskossa, sekä Ilmestyskirjassa on Jeesus. Tämän sanan — Jeesus — kabbalistinen arvo on 888. Jeesus merkitsee Vapahtaja, niin kuin tiedämme — kansansa Vapahtaja. Vapahtajan luku on siis 888. Tuon ihmispedon luku on 666. Mikä on keskivälillä. Se on 777. Mikä kreikkalainen sana on tämän luvun arvoinen? Se on kreikkalainen sana Stauros, joka merkitsee risti. Siis me saamme: Vapahtaja 888, risti 777, ihminen, ihmispeto 666. Kun me otamme nämä kabbalistiset numeroarvot, ihmispeto, risti ja vapahtaja, niin meidän tajunnassamme alkaa liikkua joitakin aavistuksia näiden vertauskuvien merkityksestä. Vapahtaja ristillä lunastaa petoihmisen. — Vapahtaja on tullut ristiinnaulituksi ristillä juuri sentähden, että peto on etualalla, eli vallalla. Mutta jos petoihmisen voitetaan, jos se ristiinnaulitaan, niin vapahtaja nousee ristiltä ylös. Nyt tuo ristin kabbalistinen numeroarvo on 777, josta on paljon puhuttu Madame Blavatskyn Salaisessa Opissa ja yleensä okkultismissa. Missä yhteydessä? Puhutaan ihmisen 777 ruumistuksesta, eli inkarnationista. Sanotaan, että meidän inhimillinen historiamme, yksilöllisyytemme ikä, eli aika, käsittää 777 ruumistusta. Tietysti Madame Blavatsky lisää: tähän on salaisuus. Tässä piilee joku esoteerinen salaisuus ja me myöskin ymmärrämme, että luonnossa eli elämässä tuskin on niin skemaattisesti laskettu, että jokainen ihmisyksilö syntyisi tähän maailmaan juuri 777 kertaa. Mutta me ymmärrämme pikemmin, että näiden inkarnationien luku on yhteydessä sen kanssa, että ne ovat ristinelämän kautta ihmisyksilön elämässä ennen kuin hänestä tulee ylösnoussut vapahtaja ja silloin voimme myöskin ymmärtää, että tässä ei suinkaan ole numeroissa esitetty jotain määrätyn luvun ruumistuksia käsittävää lukua, vaan että siinä on pikemmin tahdottu tuoda esille joitain muita asioita,

joitain muita voimasuhteita. Yleensä elämä ei ole semmoista, kuinka sanoisin, fysikaalista matematiikkaa, vaan pikemmin dynaamista, voimaperäistä. Elämää voimme mitata aina voimassa, ei fysikaalisissa mittayksiköissä. Voima on itsessään tietysti näkymätöntä, mutta ilmenee fyysillisesti ja aineellisesti. Jos pidämme kiinni siitä, että tämäkin luku 777 on dynaaminen luku, niin panemme merkille, että siinä on 3 seitsemää ja näemme silloin tässä jonkunlaisen kolminaisuuden. Muistakaamme, että kolminaiset kosmilliset voimat vaikuttavat ihmisen elämässä yleensä. Ne eivät vaikuta ainoastaan ihmisen persoonallisessa elämässä, vaan myös ihmisyksilön jälleensyntyemiselämässä. Voimme ymmärtää, että ensimmäinen seitsenluku on 700 ja se viittaa ensimmäiseen kosmilliseen voimaan, sanokaamme Isään. Toinen seitsenluku on 70 ja viittaa toiseen kosmilliseen voimaan eli siis Pyhään Henkeen. Sitten taas kolmas on 7 ja viittaa kolmanteen kosmilliseen voimaan eli Pojan ja rakkauden voimaan. Saamme tämmöisen suhteen: Isän voima vaikuttaa 700 luvussa, Pyhän Hengen voima vaikuttaa 70 luvussa ja Pojan voima vaikuttaa 7 luvussa niin kauan kuin ihmisyksilö on ristillä. Jos ajattelemme, että nämä numerot voisivat tarkoittaa inkarnationeja, niin saisimme silloin näin: 700 ruumistusta kuluu Isän voimien vaikutuksessa, siis vapaudessa, 70 ruumistusta kuluu Pyhän Hengen voimassa, eli totuudessa ja 7 ruumistusta kuluu Pojan merkissä, eli rakkaudessa, niin kauan kuin ihminen on ristillä. Tämä olisi nyt silloin matematiikkaa, jota sanomme fysikaaliseksi, en tiedä onko tuo sana fysikaalinen hyvin valittu, mutta voitte käsittää mitä tarkoitan. Mutta jos pidämme siitä kiinni, että nämä luvut ovat dynaamisia ja tarkoittavat joitain voimia, elämän voiman olemassaoloa ja kulumista, jotain ihmisyksilölle mitatun elämänvoiman kulumista, niin voimme sanoa, että on suhde näiden lukujen välillä. Huomaamme, että tuo ensimmäinen 700 on siinä suhteessa seuraavaan eli 70, että se on 10 kertaa suurempi ja 70 on taasen 10 kertaa suurempi kuin 7. Jos pidämme tästä kiinni saamme, että Isän merkissä on voima 10

kertaa suurempi kuin Pyhän Hengen merkissä j. n. e. Mutta meidän pitää ymmärtää, että kosmilliset voimat vaikuttavat yhtä suuresti ja silloin meidän täytyy ymmärtää näin: Isän merkissä on voiman intensiivisyys 10 kertaa pienempi kuin Pyhän Hengen merkissä, Pyhän Hengen merkissä se on siis 10 kertaa suurempi ja Pojan eli rakkauden merkissä taas 10 kertaa suurempi kuin Pyhän Hengen merkissä. Jos sanomme, että ihmiselämä on kuin matka jälleensyntymisten läpi ymmärrämme tämän, jos otamme vertauskuvan näkyväisestä elämästä. Ajatelkaamme, että meillä on 2 kaupunkia ja rautatie on rakennettu niiden välille. Näiden kaupunkien etäisyys on joku määrätty, sanokaamme 1000 km ja ajatelkaamme sitten, että on juna, joka kulkee tämän välin (sillä tavalla, että se kulkee sanokaamme nyt 700 tunnissa, tuon 1000 km matkan. Tämähän on hyvin hidasta kulkua, mutta kuvitelkaamme, että se kulkee tuon matkan 700 tunnissa. Se voima, jonka se käyttää tähän 1000 km matkaan 700 tunnissa se on jokin määrätty voima, joka on X. Se pysähtyy seitsemällä asemalla tämä juna. Ajatelkaamme sitten, että meillä on juna, joka kulkee tämän matkan 70 tunnissa. Mitä silloin on vaadittu? On vaadittu tietysti 10 kertaa enemmän voimaa itse junalta. Koneet on rakennettu 10 kertaa vahvemmiksi, että ne kestävät 10 kertaa suurempaa ponnistusta. Tämä juna kulkee siis tämän matkan 10 kertaa lyhyemmässä ajassa, mutta se käyttää yhtä paljon voimaa X. Koneet ja käytettävissä oleva voima on tehty sillä tavalla, että se voi käyttää voimaa intensiivisemmin. En voi sanoa onko tämä käytännössä aivan tällä tavalla. Mutta ajatelkaamme, että meillä on sitten kolmas juna, joka kulkee tämän matkan 7 tunnissa. Sen täytyy siis olla vielä 10 kertaa voimakkaampi. Tämä juna on siis 100 kertaa voimakkaampi kuin ensimmäinen juna ja 10 kertaa voimakkaampi kuin toinen juna. Sama voima X tarvitaan siihen matkaan, mutta se on vain intensiivisempi kuin edelliset. Nyt silloin ehkä vähän ymmärrämme, jos pidämme tämän tuulesta temmatun esimerkin mielessämme, mitä tarkoitetaan dynaamisilla suhteilla. Jos Isän

voimaa on kuvattu 700 luvulla, Pyhän Hengen voimaa 70 luvulla ja Pojan eli rakkauden voimaa 7 luvulla, ei tämä tarkoita, että nämä voimat olisivat erisuuria, vaan sama työ, joka tehdään 700 Isän merkissä tehdään 70 Pyhän Hengen merkissä ja 7 Pojan merkissä. Voiman intensiivisyys yhä lisääntyy kuta kehittyneempi ja kuta myöhemmällä kehitysasteella ihminen on. Pitäkäämme kiinni tuosta luvusta 666, jota on sanottu ihmispedon luvuksi. Ehkä se kuvaa yhdeltä kannalta näitä samoja asioita. Ihmisminän lupaus on sitä, että ihmisen sielu on vielä hyvin tietämätön hyvästä ja pahasta. Se on pahasta hyvin tietämätön ja elää tuollaisessa erehdysten lapsuudessa. Se tekee kaikenlaisia erehdyksiä ja tekee kaikenlaisia erehdyksiä ja tekee kaikenlaisia tihutöitä monen, monen jälleensyntymän aikana. Jos me katselemme lemuralaisia aikoja, jolloin me ihmiset olimme juuri tämmöisessä lapsuuden tilassa, koska meidän järkemme oli vielä kovin pieni, niin me olimme aivan luonnon vapaudessa, tietämättömyydessä ja viattomuudessa. Me saatoimme tehdä mitä hirmuisimpia erehdyksiä. Tämä ulottui alkupuolelle atlantilaistakin aikaa, jolloin vajosimme syvälle. Tämä syntiinlankeeminen käsitti suunnattoman pitkiä aikoja. Siinä oli kysymys miljoonista vuosista ja me saatoimme elää vaikka kuinka kauan ja me ehdimme syntyä vaikka kuinka monta kertaa, mutta emme itsetietoisesti mitään hyvästä tienneet, vaan meitä voitiin vietellä kaikkeen pahaan. Siis se oli viattomuuden aikaa ja elimme silloin Isän merkissä, Isän voimien vaikutuksen alla, suuren, sangen ihmeellisen voiman vaikutuksen alaisena. Siinä me olimme pitkän, pitkän aikaa ja toiselta kannalta katsoen me olimme siinä ryhmäsielussa, jonkunlaisessa suuressa ryhmäsielussa ja sitten vielä pienemmissä ryhmäsieluissa. Tämä merkitsi silloin, että meidän järkemme oli hyvin pieni ja kehittymätön, että me olimme toisistamme riippuvaisia ja että me elimme aivan yhteisesti. Tämä näkyi meidän ihmiskuntamme suhteen siinä, että meillä oli järki hyvin yhteinen. Me elimme kansoissa, suurissa roduissa ja meidän järkemme oli niin

yhteinen, että se vaikutti jokaiseen, niin että olimme kuin kiinni toisissamme ja meillä oli kuin ryhmäsielu. Me olimme kuin pieniä lapsia, jotka ovat riippuvaisia äidistään. Äitihän vaikuttaa hyvin välittömästi lapseensa. Lapsi voi puhua esim. semmoista, mitä äiti ajattelee. Hän on täydellisesti suggestion alainen tuossa ensimmäisessä pikkulapsuudessaan. Hän ei ole yksilöitynyt vielä. Se näkyy siinä, että hän ei puhu itsestään, hän ei sano: minä. Vasta sitten alkaa hänen persoonallinen yksilöllisyytensä kun hän alkaa sanoa: minä. Sillä tavalla oli meidän lapsuutemme, kun ihmissieluina olimme tuossa vapaudessamme ja tietämättömyydessämme. Me lankesimme syntiin ja herätimme karman voimat. Emme olisi tulleet karman alaisiksi ellemmme olisi tehneet mitään pahaa ja jollemme olisi tulleet karman alaisiksi emme olisi päässeet mihinkään kouluun. Kun me sitten jouduimme aivan uuteen aikakauteen, nimittäin Pyhän Hengen aikakauteen, joka tietysti jokaiselle ihmiselle ei tapahtunut samalla hetkellä, vaan joka tietysti tapahtui meidän historiassamme eri hetkinä, toiselle toisessa jälleensyntymässä ja toiselle toisessa ja hyvin pitkien väliaikojen perästä, niin siinä meidän järkemme ja ajatuksemme heräsi. Tiedämme, että Atlantiksella oli opettajia, jota koettivat meitä vahvistaa ja johdattaa ja te voitte siitä lukea vaikka Kalevalan avaimessa. Näiden opettajien tehtävänä oli opettaa meitä, opettaa meitä vapautumaan veren siteistä, niin että meistä tulisi yksilöitä. Heillä oli kylläkin semmoisia metoodeja, jotka olisivat nyt aivan huonoja ja vääriä. Muistatte, jos olette lukeneet Kalevalan avainta, että näiden opettajien oli pakko saada oppilaansa, niin kuin voisimme sanoa, rakastumaan itseensä. Ei tietysti rakastumaan missään niin karkeassa sukupuolisessa merkityksessä kuin me nyt voisimme sanoa, mutta rakastumaan sillä tavalla, että heidän intressinsä oli kiinni tuossa opettajassa. Tämä oli ainoa tapa saada heitä yksilöitymään. Vahva opettajayksilö astui heidän luoksensa ja suggeroi heitä. Ei hän tehnyt sitä suinkaan itsensä takia, vaan oppilaittensa takia. Ei

hänellä ollut itsellään mitään halua saada heitä rakastumaan itseensä. Se oli ikäänkuin surullinen pakko. Kun me Atlantiksen aikana tällä tavalla vapauduimme heimoveren siteistä ja yksilöidyimme, niin me astuimme Pyhän Hengen aikakauteen, me astuimme siis lapsuudesta nuoruuteen. Meidän nuoruutemme on semmoista taistelua yksilöllisyytemme puolesta. Meidän nuoruutemme on totuuden etsimistä ja se on suurissa piirteissä jokaisen ihmisen elämä jälleensyntymien vierieissä. Hän koettaa etsiä, tutkia ja hänen sielunsa on kuin nuorukainen. Hän koettaa kehittää järkeään. Hän huomaa, että järjen kehittäminen on välttämätöntä. Hän ei voi antautua sokeitten voimien valtaan, jos hän tahtoo olla ihminen. Hänen täytyy tulla järkeväksi. Koko meidän sivistyksemme, sellainenhan se on tässä viidennessä juurirodussa ja etenkin tässä viidessä alarodussa. Tässähän me koetamme kehittää järkeämme ja ajatustamme. Se on meillä etualalla. Me huomaamme sen välttämättömäksi ja hyvin tärkeäksi. Me tunnemme ettemme ole ihmisiä, jollemme osaa järkevästi ajatella, jollemme ole järkeviä olentoja. Tämä on meidän nuoruutemme. Vasta silloin kun me jätämme tämän nuoruuden, tämän Pyhän Hengen kauden ja astumme Pojan kauteen, vasta silloin rakkauden voima alkaa meissä, ihmissielussa vaikuttaa. Ensimmäinen jakso oli siis Isän voimien alaisessa totuudessa, toinen jakso oli totuudenvoimien nuoruudessa, jossa me tietysti ihmiskuntana vielä vaellamme ja sitten on kolmas jakso Pojan voimien alaisuudessa ja rakkauden voimien alaisuudessa, siis miehuudessa. Koska se alkaa? Se alkaa tietysti jokaiselle ihmisyksilölle vasta silloin, kun hän näkee tien ja kun hän on järkeänsä niin paljon kehittänyt ja on totuudenetsimisessään niin pitkällä, että hän näkee mikä elämä on. Hänen täytyy nähdä elämän tie. Kun elämä näyttää hänelle elämän tien ja omat porttinsa, silloin hänessä alkaa rakkauden elämä ja silloin hän alkaa kulkea tiellä. Silloin hän on siinä todellisessa miehuudessa, joka päättyy vihkimykseen, jolloin vanhuus alkaa, josta juuri äskettäin puhuimme. Tahdon tässä

vielä lopuksi mainita, että tuo luku 666 vastaa kreikkalaista sanaa hefmen eli alempi ymmärrys, alempi minä.

Sisäisen tiedon kannalta olen näyttänyt teille gnostilaisuuden niinkuin lupasin, vaikka teistä ehkä tuntuu, että olen tieltä poikennut.